

DE FRANSE DOCHTER

SORAYA LANE

DE FRANSE DOCHTER

DE VERLOREN DOCHTERS 5

Vertaald door Erica Disco

 oceaan

De Franse dochter is deel 5 van de serie *De verloren dochters*

Eerste druk 2025

Vierde druk 2026

Oorspronkelijke titel *The Lost Daughters – The Paris Daughter*.

Bookouture, imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2024 Soraya Lane

© 2025 Nederlandse vertaling Erica Disco / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Jemima Helmore

NUR 302

ISBN 9789046833520

ISBN 9789046833537 (e-book)

ISBN 9789046833568 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Voor mijn team bij Bookouture
Bedankt voor alles wat jullie hebben gedaan
om deze reeks aan de man te brengen. X*

Proloog

Rue Cambon, Parijs, augustus 1937

Evelina hield het champagneglas dicht tegen zich aan en bewonderde het gedurfde ontwerp, háár gedurfde ontwerp, op de paspop. Dit was de eerste keer dat ze haar werk presenteerde en de deuren van het appartement waren hermetisch afgesloten zodat alleen de genodigden de ontwerpen konden bewonderen. De glanzende zijde en ingewikkelde knoopjes op elke japon werden uitvoerig bestudeerd en toen ze een van de mannen haar ontwerpen ‘adembenemend’ hoorde noemen kon ze een glimlach niet onderdrukken. Ze had zich afgevraagd of ze ooit uit de schaduw van haar man zou kunnen treden, maar als deze avond een voorproefje was van de toekomst... Ze ademde diep in en voelde weer een glimlach om haar lippen spelen terwijl ze van haar champagne nipte. Haar *éx*-man, corrigeerde ze zichzelf. Hoewel ze af en toe nog aan Théo moest denken, lag haar tijd met hem inmiddels ver achter haar. Ze had de scheidingspapieren bijna een jaar geleden ontvangen en hoewel hij haar had toegeschreeuwd dat ze zonder hem nooit succes zou hebben, was hij nu degene die de deuren van zijn mode-imperium maar met moeite wist open te houden. Niet dat ze hem iets misgunde, maar hij wilde er met alle geweld een concurrentiestrijd van maken, dus het zij zo.

Ze keek om zich heen en bracht zichzelf in herinnering hoe ver ze was gekomen, hoeveel ze had moeten overwinnen om op eigen kracht succesvol te worden. Deze hele avond leek wel

een droom: het resultaat van maandenlang hard werken en een beetje geluk hebben. Dit maakte alle offers die ze had gebracht de moeite meer dan waard. Er waren momenten geweest waarop ze had getwijfeld of ze zelf naam zou kunnen maken, of iemand zoals zij ooit geaccepteerd zou worden, zeker gezien Théo's woorden die nog altijd door haar hoofd spookten. Vanavond voelde ze echter eindelijk, met heel haar hart, dat ze erbij hoorde.

Ze glipte de kamer uit, het smalle balkon op, waar ze een sigaret opstak en even de tijd nam om naar de skyline te staren. De schoonheid van Parijs ging nooit vervelen en vanavond wilde ze terugkijken op de jaren die het had gekost om dit te bereiken.

Op het moment dat ze haar sigaret tussen haar lippen stak, voelde ze een lichte druk op haar onderrug. Ze draaide zich om, verbaasd over die intieme aanraking. Door de waas van rook keek ze in de ogen van een man die haar binnen al was opgevallen. Zijn donkerblonde haar was netjes gekamd, zijn ogen levendig blauw. Toen hij glimlachte, merkte ze dat ze haar ogen niet van hem af kon houden.

‘Evelina Lavigne,’ zei hij. ‘Het is me een genoegen om eindelijk kennis met je te maken.’

1

Heden

Blake staarde uit het raam van de vergaderruimte en speelde wat met haar pen terwijl ze het gesprek om zich heen probeerde te volgen. De kamerhoge ramen van hun redactie in Mayfair omlijstten de drukke Londense straten beneden, en zonder het te willen raakte ze afgeleid door het uitzicht. De vergadering was nu al bijna een uur gaande en aan de opgefokte toon van haar redacteur te horen schoot het nog niet op.

Na zo'n tijd zitten vond ze het moeilijk om haar aandacht erbij te houden, maar desalniettemin dwong ze zichzelf om weer naar de vrouw te kijken die haar acht jaar geleden een kans had gegeven. Op haar gezicht lag een getergde uitdrukking. Deborah was haar redacteur en mentor en Blake kon haar frustratie gewoonweg voelen, nu ze deze kamer vol journalisten en junior-redacteurs toesprak. Sinds Deborah haar in dienst had genomen hadden ze een innige band met elkaar opgebouwd en Blake had niet alleen enorm veel respect voor haar als baas, maar ook als een van de meest getalenteerde redacteurs in het uitgeverswezen. Vandaag maakte ze een vermoeide indruk. Het leek wel of niemand ideeën had die niet precies zo klonken als de ideeën die de anderen al honderd keer hadden gebruikt, of als iets wat ze eerder al zelf hadden geschreven.

‘Volgens mij begrijpen jullie niet helemaal wat hier op het spel staat. Als we dit nieuwe digitale platform niet tot een suc-

ces weten te maken, zitten we straks allemaal zonder baan.' Met een zucht liet Deborah zich weer op haar stoel zakken. 'We kunnen niet gewoon ideeën blijven recycleren, we hebben nieuwe content nodig. Frisse, opwindende artikelen trekken lezers naar onze website, en daarmee spreken we grotere adverteerders aan en kunnen jullie allemaal aan het werk blijven. Maar we moeten onze lezers vooral een reden geven om zich te abonneren, om telkens terug te blijven komen. We hebben content nodig die ervoor zorgt dat ze ruim vijf pond per maand willen betalen, terwijl hun inbox al overspoeld wordt door aanbiedingen van streamingdiensten en tijdschriftabonnementen. We moeten ons zien te onderscheiden en ervoor zorgen dat de lancering van ons platform een gegarandeerd succes wordt.'

Het bleef stil, en Deb hief haar handen in een wanhopig gebaar.

Snel schraapte Blake haar keel en zei het eerste wat er in haar opkwam, voordat iemand het idee van quizzes nieuw leven probeerde in te blazen of voorstelde om een artikel te wijden aan de vraag wie de favoriete modeontwerper van prinses Kate was. Alweer. Blake kon deze vergadering redden en dat moest ze doen ook, voordat Deborah de kamer uit stormde en er definitief de brui aan gaf. Deb zei altijd dat ze buiten de gebaande paden moest denken en de ideeën moest voorleggen waarover ze echt wilde schrijven, maar tot nu toe had ze dat nooit aangedurfd. Alleen zou ze toch echt haar mond moeten opentrekken als ze niet wilde dat ze allemaal hun baan kwijtraakten.

'Wat denk je van een feuilleton in blogvorm?' Blake ging rechtop zitten en staarde haar baas aan. 'Ik heb iets in gedachten in jarennegentigstijl, à la Carrie uit *Sex and the City*. Ik weet dat je zei dat we geen oude ideeën moeten hergebruiken,

maar stel nou eens dat mensen daar juist behoefte aan hebben? Om daadwerkelijk de stem van de auteur te horen, mee te leven met haar ervaringen en met warme gevoelens aan vroeger terug te denken? Die tijd had iets waar mijn generatie volgens mij naar snakt.’

‘Ik luister.’ Met opgetrokken wenkbrauwen leunde Deborah naar voren op haar stoel. ‘Vertel verder.’

‘Ik denk dat we moeten schrijven over dingen waar verder niemand over schrijft. Dat betekent dat we de diepte in moeten en onze persoonlijke reis moeten laten zien, in plaats van het oppervlakkig te houden en te schrijven over de laatste trends of aan elke bekende vrouw die we interviewen te vragen hoe ze haar werk met het ouderschap combineert of hoe ze een tijdloze garderobe samenstelt.’ Blake aarzelde even, er nog steeds niet zeker van of ze het idee waarmee ze speelde moest voorleggen of het beter voor zich kon houden. ‘Als je het mij vraagt, moeten we ons kwetsbaar opstellen door onze eigen ervaringen op papier te zetten.’

‘Als je iets concreets in gedachten hebt, is dit je kans. Maar ik wil niets wat met daten te maken heeft, en verhalen over het vrijgezellenbestaan komen me ook de strot uit. Net als artikelen over datingapps, trouwens.’

‘Wat denk je dan van een mysterie? Iets waardoor onze lezers steeds verder willen lezen om erachter te komen hoe het afloopt? Iets wat het de moeite waard maakt om een betaald abonnement te nemen, omdat ze anders na hun gratis proefperiode nooit zullen weten hoe het verder zal gaan?’

‘Er zijn al genoeg true crime-podcasts,’ mompelde een van de journalisten. ‘Ze wilde toch iets vernieuwends?’

‘Ga jij maar koffie voor ons halen,’ droeg Deborah hem met een vernietigende blik op. ‘Als je bij deze vergaderingen aanwezig wilt zijn, toon dan goddomme eens een beetje respect

voor je collega's, zeker voor iemand die daadwerkelijk haar steentje bijdraagt aan deze discussie. Dat geldt voor jullie allemaal.'

Toen de jonge man de kamer uit glipte, haalde Blake diep adem, richtte haar aandacht weer op Deborah en besloot dat het nu of nooit was. 'Vorig jaar heb ik iets ontvangen. Een houten kistje dat naar verluidt van mijn overgrootmoeder is geweest. Om een lang verhaal kort te maken, het lijkt erop dat ze haar kind ter adoptie heeft afgestaan. Mijn oma, Mary.' Ze zweeg even en schraapte haar keel toen ze zag dat een aantal van de redacteurs die nog niet zo lang in dienst waren er nogal ongeïnteresseerd bij zat. 'Hoe dan ook, ze heeft aanwijzingen achtergelaten voor het geval dat mijn grootmoeder ooit naar haar op zoek zou gaan. Die zijn tientallen jaren in dat kistje verborgen gebleven, tot nu toe.'

Meteen wilde ze dat ze haar mond had gehouden. *Waarom moest ik dat er nou allemaal uit flappen?* Ze drukte de gedachte aan dat kistje al maandenlang weg, omdat ze er helemaal niet aan toe was om in het verleden van haar grootmoeder te duiken en al die herinneringen op te rakelen. En nu had ze ten overstaan van iedereen in deze ruimte haar geheim verklapt.

Deborah hield haar wenkbrauwen opgetrokken, alsof ze eindelijk iets interessants had gehoord. 'Mijn aandacht heb je. Alsjeblieft, ga verder.'

'Ik heb nog geen tijd gehad om me erin te verdiepen, maar stel nou eens dat ik erover zou schrijven? Dat ik onze lezers meeneem op mijn zoektocht naar de geheimen uit mijn verleden? Het zou een persoonlijk verhaal worden, waarvan zelfs ik als auteur de afloop nog niet ken.'

Deborah ging met een glimlach achteroverzitten. Aan haar gezicht te zien was dit precies waar ze al de hele ochtend op had gewacht. 'Dát noem ik nog eens verfrissend. Je hebt gelijk,

de aantrekkingskracht zit 'm in het mysterie, in het feit dat zelfs de schrijver er pas ongeveer tegelijk met de lezer achter komt hoe het allemaal zit.' Ze wendde zich tot haar assistente, die naast haar verwoed zat te notuleren. 'Lucy, kun jij voor twee personen reserveren bij Kitty Fisher's? Blake, werk je idee nog maar wat verder uit en zeg je afspraken voor de rest van de dag af, dan regel ik dat we om één uur met een auto worden opgehaald om te gaan lunchen.' Ze draaide zich weer om en sprak de overige aanwezigen toe. 'Dit is nog maar het begin, dus ik wil dat jullie allemaal een voorstel uitwerken. Woensdag komen we weer bij elkaar en dan wil ik ze allemaal horen.'

Blake slikte en vroeg zich af of ze nou het beste idee van haar leven had voorgelegd, of het slechtste. Ze keek op haar horloge. Over twee uur zouden ze al gaan lunchen, dus had ze nauwelijks tijd om de belangrijkste presentatie van haar leven voor te bereiden.

2

Later die dag liep Blake een paar stappen achter Deborah aan het gebouw uit.

Kennelijk had ze het idee van een auto met chauffeur laten varen, want ze gebaarde naar de lucht en zei: 'Vind je het goed als we gaan lopen? De zon schijnt voor de verandering eens en ik kan wel wat frisse lucht gebruiken. Het voelt alsof ik een week mijn kantoor niet uit geweest ben.'

'Een paar zware dagen gehad?' vroeg Blake, verbaasd omdat ze haar redacteur een sigaret zag opsteken.

'Ik heb altijd een pakje sigaretten in mijn tas voor noodgevallen, en met dit pakje doe ik al bijna een half jaar.' Deborah nam langzaam een diepe hijs en blies de rook de andere kant op. 'Officieel ben ik jaren geleden al gestopt, maar zo nu en dan mag ik er van mezelf eentje. Laten we het er maar op houden dat ik deze week bijna dit hele pakje heb opgerookt, dus ja, je kunt wel stellen dat ik het zwaar heb gehad.'

'Staan de zaken er zo slecht voor?'

'Helaas wel,' verzuchtte Deborah, en ze gingen op pad.

Hoewel Blake genoot van de zon, wilde ze dat ze sport-schoenen had aangetrokken, want het kostte haar moeite om het tempo bij te benen.

'We zitten in hetzelfde schuitje als bijna alle andere tijdschriften. Aan de ene kant willen we onze trouwe lezers op papier blijven bedienen, maar aan de andere kant willen we

relevant genoeg blijven in het digitale landschap om nieuwe lezers aan te trekken en onze adverteerders vast te houden. Als iets niet volgens plan verloopt, krijg ik de schuld. Jullie zijn niet de enigen die jullie baan kunnen verliezen, die van mij staat ook op het spel.'

'Dan denk ik dat we zo maar aan de wijn gaan,' zei Blake, die na hun jarenlange samenwerking het gevoel had dat ze vrijuit kon spreken. 'Sorry dat ik niet doorhad hoe zwaar je het hebt.'

'Ik heb niet voor niets bij Kitty's gereserveerd.' Inmiddels waren ze al bijna bij het restaurant. Het lag op een steenworp afstand van hun redactie, dus was het helemaal niet zo'n gek idee geweest om te voet te gaan. 'Het eten is er heerlijk, maar de wijnkaart is zelfs nog beter. En als het zo doorgaat, kan dit weleens mijn laatste uitgebreide lunch op kosten van de zaak zijn.'

Daar moesten ze allebei om lachen, en de rest van de weg legden ze in een gemoedelijke stilte af. Blake mocht Deborah graag. Ze waren een goed team en ze had zich geen betere redacteur kunnen wensen, maar toch was ze nerveus over het praatje dat ze straks moest houden, zeker aangezien ze zo weinig voorbereidingstijd had gehad en ze een groot deel van haar eigen leven onder een vergrootglas zou moeten leggen. Als ze iets wilde bereiken, zou ze er echter aan moeten wennen dat ze soms haar grenzen moest verleggen.

Verderop zag ze het restaurant al. De twee tafels onder de luifel zaten vol en er keek een hondje naar haar op dat op de grond naast zijn baasje lag. Blake was hier nog maar een paar keer geweest, altijd voor haar werk. Het deed haar denken aan hoe een kleine bistro in Frankrijk eruit moest zien. Het restaurant was onder in een oud bakstenen gebouw gevestigd en oogde vrij onopvallend, tot je er naar binnen stapte. Ze

hield de deur voor Deborah open en liep achter haar aan naar binnen, waar haar baas bij naam begroet werd en ze naar een tafeltje achterin werden gebracht. Het rook er heerlijk en Blakes maag begon direct te knorren.

‘Oké, vertel me nu maar eens over dat idee van je,’ zei Deborah terwijl ze naar de ober knikte dat ze graag de wijnkaart wilden. ‘Het klinkt intrigerend. Waarom heb je het niet eerder aan me voorgelegd?’

Blake ging zitten, verbaasd dat ze zo snel ter zake kwam. Ze stopte haar lange haar achter haar oren en liet haar vingers naar de uiteinden glijden, zoals zo vaak als ze nerveus was. ‘Het is zeker intrigerend, maar ik was er eerder niet aan toe om het aan iemand te vertellen. Ik bedoel, het zal niet meevalen om erachter te komen wat het allemaal te betekenen heeft, maar-’

‘Weet je wel zeker dat je jezelf en je familie zo wilt blootgeven? Als je eenmaal begint met schrijven, zul je genadeloos eerlijk moeten zijn en alles moeten prijsgeven. Anders prikken de lezers er dwars doorheen.’ Deborah aarzelde even. ‘Normaal gesproken ben je erg terughoudend wanneer het over je familie gaat.’

Blake knikte. Deborah had gelijk, ze was erg op haar privacy gesteld. Dat was ook precies de reden waarom ze had gearzeld om haar voorstel te doen. ‘Ik weet wat er op het spel staat en wat er van me verwacht wordt, maar ik heb besloten dat dat het waard is. De lezer zal elke stap die ik zet kunnen volgen.’

‘Ik ben enthousiast. En ik ben trots op je! Het lijkt wel of je pas nu er zoveel op het spel staat iets gewaagds aan me durft voor te leggen, in plaats van altijd maar op safe te spelen.’

‘Als je niet groots wilt uitpakken, kun je wel inpakken, toch?’

‘Zeg dat wel,’ verzuchtte Deb. ‘Dat lijkt tegenwoordig wel het motto van mijn carrière.’ Nadat ze wijn had besteld, richtte ze zich weer tot Blake. ‘Zullen we ook meteen iets te eten bestellen? Dan worden we daarna niet meer onderbroken.’

Snel bekeek Blake de menukaart. ‘Wat raad je aan?’

‘Zullen we allebei de karbonade nemen en nog wat bijgerechten bestellen? Misschien de krokante aardappelen en de geroosterde bietjes? Die zijn altijd goed.’

‘Klinkt heerlijk.’

Toen de ober weer vertrokken was, leunde Deborah naar voren en sloeg ze haar armen op tafel over elkaar. ‘Volgens mij kun je het beste bij het begin beginnen. Als we hiermee aan de slag gaan, moet ik precies weten hoe dit allemaal zo is gekomen en hoe we deze verhalen in de markt gaan zetten. Wat is het format en hoe zal elk artikel eruitzien? En, het belangrijkste van alles, wanneer kun je het eerste artikel af hebben?’

Blake haalde diep adem en was blij dat de wijn al snel gebracht werd, zodat ze een grote slok kon nemen voordat ze antwoord gaf. Opeens had ze het gevoel dat het succes van het tijdschrift van haar afhing. Ze kon alleen maar hopen dat mensen het mysterie van haar familie interessant zouden vinden.

Ze reikte in haar tas, haalde het houten kistje tevoorschijn dat ze vanmorgen na de vergadering thuis had opgehaald, en streek met haar vingers over de gladde randen. In eerste instantie was ze achter haar bureau gaan zitten om een toespraakje op papier te zetten, maar het was al snel tot haar doorgedrongen dat ze Deborah de aanwijzingen moest laten zien en haar tijd beter kon besteden aan het ophalen daarvan. Er ging een bepaalde kracht uit van het zien van een voorwerp uit het verleden, vooral als het met zoveel zorg was samengesteld. ‘Dit is het kistje,’ zei ze, terwijl ze het over de tafel heen

naar Deborah toe schoof. Ze had het weer dichtgebonden met het touwtje dat eromheen had gezeten toen ze het in ontvangst had genomen en ook het kaartje met de naam van haar grootmoeder er weer aan bevestigd, zodat Deb kon ervaren hoe het voor haar was geweest om het voor het eerst open te maken. Ze wilde dat ze het kistje zag zoals het jaren geleden door haar overgrootmoeder was achtergelaten.

‘Mag ik?’ vroeg Deborah, met haar vinger al op het touwtje.

Blake knikte. ‘Vorig jaar kreeg ik een brief van een advocatenkantoor. Of liever gezegd, mijn moeder kreeg die, maar omdat ik een volmacht heb, wordt alles naar mij doorgestuurd.’ Deb wist genoeg over Blakes familie om te begrijpen waarom zij als curator voor haar moeder was aangesteld, en Blake was blij dat ze niet verder vroeg. Over haar broer en zus kon ze urenlang praten, maar wanneer haar moeder ter sprake kwam voelde ze zich nooit op haar gemak.

Deb trok het touwtje los en keek haar aan. ‘Stond er in die brief iets over het kistje?’

‘Nee, het was een uitnodiging voor een bijeenkomst, wat ik op dat moment natuurlijk nogal vreemd vond.’

Ze hield Deborahs gezicht nauwlettend in de gaten terwijl ze de inhoud van het kistje bekeek. Als eerste haalde ze de schets van een japon op een opgevouwen vel papier eruit, en vervolgens een stukje fluweel, waar ze voorzichtig aan voelde. Blake kon zich nog goed herinneren dat zij de stof voor het eerst had aangeraakt, hoe ongeloofelijk zacht en weelderig die had aangevoeld op haar huid. ‘Voordat ik de uitnodiging aan- nam, heb ik de advocatenfirma nagetrokken. Alles bleek in orde, dus besloot ik het gewoon maar over me heen te laten komen. Eenmaal daar kwam ik erachter dat ik niet de enige was, maar dat nog een handjevol vrouwen net zo’n brief had ontvangen. We waren allemaal tegelijk daarheen geroepen.’

Die dag zou ze nooit meer vergeten, de dag waarop ze net als al die andere vrouwen achter het gemeenschappelijke geheim van hun families was gekomen. Ze wist nog goed dat ze ongelovig naar het kistje met de naam van haar grootmoeder had gestaard.

Zodra haar vingers zich eromheen hadden gesloten, had ze een overweldigende band met haar grootmoeder gevoeld. Ze had haar blik moeten afwenden en was weggegaan zonder zelfs maar 'dank je wel' te zeggen. Dat ze zo'n kostbare schat had gevonden maar haar oma niet meer aan haar zijde had, deed haar ondraaglijk veel verdriet.

Hoofdschuddend hield Deb het kistje omhoog, en toen ze weer iets zei schrok Blake op uit haar gedachten. 'Dit is echt heel bijzonder. Hoe oud denk je dat het is?'

'Dat weet ik niet precies, maar op zijn minst zeventig jaar? Misschien wel ouder?'

'Vertel me eens wat meer over die bijeenkomst.'

'Er was daar een vrouw, Mia, die zichzelf voorstelde als het nichtje van ene Hope Berenson. De advocatenfirma had haar tante Hope vertegenwoordigd toen ze nog leefde. Ze runde een tehuis genaamd Hope's House, hier in Londen, waar vrouwen die buiten het huwelijk om in verwachting raakten konden bevallen en hun kindje konden laten adopteren.'

Blake nipte van haar wijn, zette haar glas neer en reikte naar het handgeschreven kaartje dat nog steeds aan het touwtje bevestigd was. Met haar vingertoppen streek ze erlangs, terwijl ze terugdacht aan wat Mia die dag had verteld. 'Onder de vloerplanken van Hope's House had Mia een verzameling identieke kistjes ontdekt. Haar tante was al een poos overleden, maar omdat het pand op de planning stond om gesloopt te worden, ging ze erheen om te kijken of er geen persoonlijke bezittingen waren achtergebleven. Aan alle kistjes hing een

naamkaartje, en op dit kistje stond de naam van mijn grootmoeder. In totaal waren het er zeven.'

'Dus dat tehuis...'

'Voor zover ik heb begrepen, is mijn oma daar geboren en heeft haar moeder, mijn overgrootmoeder dus, na de bevalling dit kistje voor haar achtergelaten. Vermoedelijk hoopte ze dat haar dochter het op een dag in handen zou krijgen en erachter zou komen wie ze was.'

Blake zag Deborahs ogen vochtig worden en moest zelf ook een paar traantjes wegpinken. Het had iets heel emotioneels, een moeder die haar baby'tje moest achterlaten, met alleen een kistje met prullaria dat haar kon helpen haar moeder te vinden. Blake had geen idee of haar overgrootmoeder haar kind had willen afstaan, of dat dat destijds simpelweg de gewoonte was. Dat Deborah zelf jonge kinderen had, zorgde er ongetwijfeld voor dat dit soort verhalen nog harder bij haar binnenkwamen.

'Wist iemand in je familie van de adoptie af, of is die altijd geheim gebleven?'

'Ik kan me niet voorstellen dat iemand ervan wist, maar mijn grootmoeder is al jaren dood en verder kan ik het eigenlijk aan niemand vragen.' Blake leunde achterover toen de ober terugkwam om water voor hen in te schenken. 'Tijdens die bijeenkomst maakten de overige vrouwen ook een verraste indruk, dus ik vermoed dat geen van de geadopteerde kinderen wist dat er iets voor hen was achtergelaten, of zelfs maar dat ze geadopteerd waren.'

'Hoeveel vrouwen waren er?'

'Zes, inclusief ikzelf. Eerst vertelde Hopes nichtje Mia ons over haar tante, daarna vroeg de advocaat ons om een document te ondertekenen en ons te legitimeren en uiteindelijk kregen we ieder ons eigen kistje.' Ze aarzelde even en nam nog